

Terugblikje Geheugenkoor Alkmaar 21 juni 2019

Je kunt zien en je kunt kijken. Volgens het woordenboek is zien het waarnemen van beelden. Die beelden kunnen echt zijn, of beelden vanuit je gedachten of dromen. Kijken daarentegen is een bewuste en aandachtige vorm van zien. Ik denk hieraan als we het lied *Land van Maas en Waal* van Boudewijn de Groot zingen. Het staat al langer op het repertoire van het koor en ik zing het grotendeels uit mijn hoofd. Vandaag kijk ik nog eens goed naar de tekst en merk dat de hemel en de zon in elk refrein een andere kleur hebben.

Eerst

Onder de groene hemel, in de blauwe zon

Dan

Onder de purperen hemel, in de bruine zon

Daarna

Onder de gouden hemel, in de zilveren zon

Bij andere liedjes kan zien en kijken ook een verschillend beeld opleveren. De een kijkt naar de Amsterdamse grachten als water tussen twee straten. De vuilnisman ziet als hij het lied *Aan de Amsterdamse grachten* hoort misschien de achtergebleven troep van de toeristen op zijn netvlies.

*Aan de Amsterdamse grachten
Heb ik heel mijn hart voor altijd verpand
Amsterdam vult mijn gedachten
Als de mooiste stad in ons land*

*Al die Amsterdamse mensen
Al die lichtjes 's avonds laat op het plein
Niemand kan zich beter wensen
Dan een Amsterdammer te zijn*

En de één ziet bij het lied *Duifjes Duifjes* uit *Ja Zuster Nee Zuster*, zuster Klivia en Gerrit gezellig samen op het platje bij de duiven voor zich. Terwijl de ander alleen naar de vieze duivenpoep kijkt.

*Douw niet zo duifjes
Dring niet zo duifjes
Iedereen komt aan de beurt
Niet in m'n oren pikken
't Zijn zulke dommerikken
O, wat ben jij mooi gekleurd
Duifjes, duifjes, kom maar bij Gerretje
Zal je niet vechten om een zo'n errewtje
Duifjes, duifjes, wat zijn ze mak
Zeventien duifjes bovenop 't dak*

In het gedicht *Na de kermis laat in de avond* van Willem Wilmink dat Marja voordraagt, is het ook zo. De ik-persoon kijkt overdag rond in straten vol vrolijk kermisgedrang. 's Avonds ziet hij naargeestige straten vol op den loer liggende gevaren. (De tekst van het gedicht staat onder dit Terugblikje.)

Bij het lied *Langs berg en dal*, nemen we vast allemaal hetzelfde waar.

*Langs berg en dal klinkt hoorngeschal
Met vollen zuiv'ren toon
Met vollen zuiv'ren toon
En fors en stout weerklinkt door 't woud
Die galm zo schoon, zo schoon.
Die galm zo schoon, zo schoon.
't Geeft schoner kleur en frisser geur
Aan alles wat m'omringt
Aan alles wat m'omringt
En 't beekje spat zijn paarlend nat
Alsof 't een liedje zingt.
Alsof 't een liedje zingt.
Genot en rust en levenslust
Daalt bij die melodij
Daalt bij die melodij
Verdriet en smart wijkt uit het hart
En vlucht en vlucht van mij.
En vlucht en vlucht van mij.*

Als Greta en Gertje op piano en dwarsfluit een sonnetine van Beethoven spelen, kijken we naar twee muzikanten. We zien twee getalenteerde spelers die bevlogen een prachtig stuk muziek ten gehore brengen.

Meta zit naast me. “*Ik heb er kippenvel van*”, zegt ze terwijl ze me haar arm met rechtopstaande haartjes laat zien.

Met het lied *Bele Mama* kunnen we heerlijk lekker lang zingen. Twee woorden en het gaat maar door en door. Roos legt uit dat het een lied uit West Afrika is waarin om moeder geroepen wordt: “*mama help*”! Loek heeft een uitleg die meer van deze tijd is: *kind belt moeder met de smartphone dat hij zijn brood vergeten is en of zij deze even met de auto komt brengen!*

Tenslotte zingen we *Ik hou van Holland*. Een al heel oud zeemanslied. In 1937 op single gezet door Joseph Smidt. Het is een tango en Gertje nodigt iedereen uit om te dansen. Daar wordt gretig gehoor aan gegeven en al snel genieten de zangers aan de kant van een fraai schouwspel van dansers die met flair de tango dansen!

*Ik hou van Holland
Landje aan de Zuiderzee
Dat stukje Holland
Draag ik in m'n hart steeds mee
Daar waar die molens draaien
In hun forse kracht
En waar de bollen bloeien
In hun schoonste pracht
Ik hou van Holland
Met je bossen en je hei
Jouw blonde duinen in een bonte rij
Ben ik van huis en haard
Op heel deez' grote aard
Is 't kleine Holland mij 't meeste waard*

Met vriendelijke groet,
Marja Ruts

Na de kermis laat in de avond

*Ik hoor al niet meer hoe de kermis gaat,
Ik loop alleen door een doodstille straat,
Die lijkt nu veel breder dan overdag.
De winkeldeuren zijn allemaal dicht,
En in geeneen etalage brandt licht,
Tegen een muur klinkt een dronkemanslach.
Ik heb op de kermis zo'n lol gehad,
Nu loop ik door mijn lugubere stad.*

*De pantalons in Het Broekenpaleis
Leken nog nooit zo afgrijselijk grijs.
Papier waait op. Het kreeg plotseling kracht.
Ik moet langs café De Samaritaan,
Daar slaan de kerels als waakhonden aan,
En wie niet gauw voortmaakt, wordt afgeslacht.
Alsof me de dood op de hielen zat,
Zo ren ik door mijn lugubere stad.*

*Ik had al wel uren thuis moeten zijn,
Maar loop nog over het Buitenzorgplein,
Waar dieven zijn, maar je kunt ze niet zien.
Zo leeg is het hier, zo leeg en zo stil,
Dat ik fluit terwijl ik niet fluiten wil.
Als ik later mijn eigen geld verdien,
Verhuis ik uit mijn lugubere stad.*

Nu ben ik bij huis. Nu zwaait er nog wat.

Willem Wilmink